

ÖMER SEVİNÇGÜL

Şiraz ve
Şehzade

“Bir Sâdî-i Şirazî Romanı”

CARPE
DIEM

Tılsımlı Serüvenler Şiraz ve Şehzade

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Sefer Koçan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 239
Macera Kitaplığı / Tarihi Macera
1. Baskı, İstanbul, Şubat 2020
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

ISBN: 978-605-144-203-7

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 45585

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Ömer Sevinçgöl

Yazar olmaya lise yıllarında karar verdi. Genç okurlara hitap eden eserleri sebebiyle 'gençlik kitapları yazarı' olarak tanındı. Denemeleri, öyküleri edebiyat dergilerinde yer aldı.

Bir kamu kurumunda on yıl mühendis olarak çalıştı. 1996 yılında Modern Kültür Merkezi'ni kurdu. Bir grup lise ve üniversite öğrencisiyle birlikte Adı Yok Dergisi'ni çıkardı.

Radyo ve televizyon kanallarında sanat, edebiyat ve felsefe konulu gençlik programları yaptı. Yurt içinde ve dışında gençlere dönük kültürel çalışmalara katıldı, seminerler verdi.

2005 yılında Carpe Diem Yayınevi'ni kurdu ve dokuz yıl danışmanlığını yaptı. Genç yazarların yetişmesine katkıda bulundu. Kitapları İngilizce, Arnavutça, Boşnakça, Arapça ve Al-mancaya çevrildi.

www.omersevincgul.com
[facebook/omersevincgul](https://facebook.com/omersevincgul)
[instagram/omer_sevincgul](https://instagram.com/omer_sevincgul)

Türkçe Kitapları:

- Şiraz ve Şehzade
- Uykumu Geri Ver!
- Anne Neden Kedilerin Elleri Yok?
- Beni Yalnız Sen Anlarsın
- Kalbinin Sesini Dinle
- Sensiz Ama Seninle
- Her Yerde Seni Aradım
- Sakın Arkana Bakma!
- Hayat Sevince Güzel
- Yazar Olmak İstiyorum
- Mervin - Beni Ararsan Bulursun
- Mervin - Esaretten Kurtuluş
- Sırlarla Dolu Bir Adam

- Gizemli Gölgele Ülkesi
- Bir Gizli Hazine idim
- Sırlar Mağarası
- Seni Seven Biri Var
- Sonsuz Hayat Seni Bekliyor
- Her Şey Ânını Bekler
- Sana Yeni Bir Dünya Gerek
- İnaniyorum Öyleyse Varım
- Sonra Bir Gün O Geldi
- Beni Bana Bırakma
- Sana Hayret Yakışır
- Sıradan Biri Olmak İstemiyorum
- Kulluğum Sultanlığumdır
- Kolay, Kısa, Keyifli Felsefe

İngilizce Kitapları:

- The Eternal Life Awaits You
- Short, Easy, Fun Philosophy
- There is One Who Loves You
- Life is Beautiful When One Loves
- 'Mervin' Search, and You Will Find Me

Almanca Kitapları:

- Es gibt „jemanden“, der dich liebt
- Das ewige Leben wartet auf dich!
- Du brauchst eine neue Welt!
- Ich konnte dich nicht dir selbst überlassen
- Mervin du findest mich, wenn du mich suchst“
- Alles wartet auf sein moment
- Vertraue dich dem Besitzer deines Herzens an
- Ohne dich aber doch mit dir

Boşnakça Kitapları:

- İma Neko Ko Te Voli

Arnavutça Kitapları:

- Ja, Kjo Eshte Jeta

*Bak, mavi bir ışık var,
hep gece yarısı yanar.*

Bahar gelince yaylaya gider, bütün yaz orada kalırdık. Kasaba sıcaktan kavrulurken orada hep bahar havası yaşanırđı.

Dağlar arasında, yemyeşil bir vadinin en güzel yerindeydi obamız. İki odalı küçük bir kulübemiz vardı dededen kalma, bize yetiyordu.

Özellikle gecelerini severdim yayla günlerinin. Dışarı hafif aydınlık olurdu. Yıldızlar yağardı üzerimize, ay bir başka gülümserdi.

Bir gece kulübenin kapısında otuyordum. Hava zifiri karanlıktı. Rüzgâr dinmeyen bir uğultuyla esiyordu.

Bir gölge gibi süzülerek geldi annem, yanıma oturdu. Uykusu kaçmıştı sanırım. Birlikte epey müddet sustuk.

Derken, elini omzuma koydu ve “Bak, karşı dağda mavi bir ışık var. Hep gece yarısı yanar. Sadece zifiri karanlık gecelerde fark edilir. Mübarek adam teheccüte kalktı” dedi.

“Kim kalkıyor anne? Hangi mavi ışık?” diye hayretle sordum.

“Bir ermiş. İsmi bilmiyorum. Eski zamanlarda yaşamış. Hep aynı vakitte kalkar.”

Baktım, gerçekten de mavi bir ışık gördüm. Bir azalıyor bir artıyordu. Dikkat etmeyen farkına varamazdı.

“Gökyüzünden kayalara vuran ışıkların bir yansımasıdır belki de” dedim.

“Hayır” dedi annem, “gökte ışık yok ki yansısın. Kayalar arasında bir harabe var, ışık oradan yayılıyor. Türbesi de orada bir yerdeymiş. Binanın bazı duvarları hâlâ ayaktaymiş. Küçük bir de oda varmış, kubbeli. Baban gidip görmüş, bana anlatmıştı, ondan biliyorum.”

Beni bir meraklı aldı. Bu sırrı çözmeden rahat edemeyecektim. Gidip kendi gözlerimle görmeliydim. Harabeye ulaşmam için saatlerce yokuş tırmanmam gerekecekti.

“Yarın ilk işim, gidip bu tarihi harabeleri incelemek olacak anne” dedim.

“Sen bilirsin. Fakat dikkatli ol, okuyup üfleme yi ihmal etme. Harabelerde cinler yaşar. Felak ve Nâs oku, avucuna üfle, sonra da ellerini başına, bedenine sür” dedi.

Gece sabahı zor ettim. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde olan harabeye gitmek üzere erkenden yola çıktım. Kuşluk vakti girene kadar sürekli yürüdüm. Nihayet hedefe ulaştım. Kayalar arasında kalmış harabeyi görünce beni bir heyecan sardı.

Belki ruhaniler vardır diye selam verdim. Bu görünmez yaratıkların kötü cinler olması ihtimalini düşünerek annemin tembihlerini yerine getirdim.

Bir süre bekleyip etrafı ve harabenin içini dinledim. Rüzgârın uğultusundan ve dağ kuşlarının ötüşünden başka ses işitmedim.

Yıkık duvarları, bir zamanlar muhtemelen kapılı olan dehlizleri, yosun tutmuş taşları inceledim bir süre.

Biraz da ürkererek kubbeli odaya girdim. İçeride kuşlar varmış. Ben girince gürültüyle uçtular. Yüreğim ağzıma geldi.

Kısmen karanlıktı. Yanımda götürdüğüm el fenerini yaktım. Etrafı gözden geçirmeye başladım.

Tabanda ve duvarlarda yabancı otlar bitmişti. Yerde kertenkeleler gördüm oraya buraya kaçışan.

“İnşallah yılan yoktur” diyerek irice bir taşın üstüne oturdum. Sade bir odaydı bu. Ne kapısı kalmıştı ne de penceresi.

Maziden bir iz, bir eser, bir yadigâr bulmak ümidiyle odayı incelemeye başladım.

Tavana yakın bir yerde küçük bir oyuk görünce heyecanlandım. Eskilerin ‘tava’ dedikleri türden bir oyuktu bu.

Dikkatle bakmayan birinin farkına varmasına imkân yoktu. İçinde saklı bir şeyler olabilir miydi acaba?

Bir yolunu bulup bakmalıydım. Taşları üst üste koyup merdiven haline getirdim, yine yetişemedim. Tavaya benzeyen oyuğu elimle yoklamaya karar verdim.

Parmaklarım yumuşak bir nesneye temas edince dehşetle irkildim, az kalsın düşüyordum.

Neydi bu? Kıvrılıp yatmış bir yılan olabilir miydi? Fakat cansız bir nesneymiş gibi gelmişti bana.

Tehlikeyi göze alarak taş merdiveni biraz daha yükseltip baktım.

Evet, yanılmamıştım, cansız bir nesneydi bu. Bir deri mahfazaya benziyordu. Küfle kaplıydı. Mendilimle tutarak aldım.

*Bu defterin muharriri haza
hakîm ve edîb bir zât imiş.*

Mahfaza silindir biçimindeydi. Her iki tarafından büzülmüş ve deri bir iple sıkıca bağlanmıştı. İpleri çözdüm. Deri katları özenle açmaya başladım.

İçinden bir defter çıktı. Deriye temas eden kısımları küflüydü. Dikkatle temizlenmesi gerekiyordu.

Harabede biraz daha incelemeler yaptım ama başkaca bir şeye rastlamadım. Mahfazayı ve defteri yanıma alıp yola düştüm.

Kulübenin önünde merakla beni bekleyen anneme gördüklerimi anlattım. Elimdekileri gösterdim.

Defter yapraklarının bir kısmı küflenip çürümüşü. Hepsini özenle temizledik. Sağlam kalan sayfalarındaki yazılar ortaya çıktı.

“Kurán hattıyla yazılmış. Esresi, üstünü yok. Bunu okuyabilecek birini bulmalıyız” dedim.

“Hüsrev Efendi okur” dedi annem.

Hüsrev Efendi, gençlik yıllarında medrese öğrenimi görmüş bir ihtiyardı. Gündüzleri iki namaz vakti arasında bir çınar ağacının altında otururken görürdüm onu. Bir yandan tesbihini çeker, bir yandan da önünde alabildiğine uzanan owayı ve karşı dağları seyrederdi.

Yanına gittik. Meseleyi kısaca anlattım. Her gecenin belli bir vaktinde yanan mavi ışıktan da söz ettim.

“Bu harabede eskiden bir ermiş yaşarmış. Muhtemelen siz de işitmişsinizdir. Bir düşünün bakalım, belki bir şeyler hatırlarsınız” dedim.

“Evet, hatırlar gibiyim. Fakat emin değilim. Rahmetli dedem çok eski zamanlarda yaşamış bir veliden bahsetmişti. Fakat o zât kimdi, kabri orada mıdır, bilmiyorum.”

Defteri gösterdim ve okumasını rica ettim. Gözlüğünü cebinden çıkartıp taktı. Baştan sona inceledi. Çürüme sebebiyle okunmaz olmuş sayfaları görünce üzüldü. Sonra bir kısmını içinden okudu.

“Haza hakîm ve edîb imiş bu zât. Yazılarında velayet nuru var” diye bir açıklama yaptıktan sonra sesli okumaya başladı.

Kullandığı kelimelerden bazılarını anlamamıştım ama konunun özünü kavramıştım.

“Biraz bekleyin lütfen. Metni yeni harfe geçirmek istiyorum” dedim.

“Tamam” dedi.

Kalemi, defteri çıkardım.

“Hazırım. Buyurun” dedim.

Başladı titrek sesiyle okumaya. Arada bir duruyor “Maşallah, ne kadar manidar! Ne kadar güzel!” diyordu.

Bazen de metin üzerinde konuşuyorduk. Böylece yirmi sayfa kadar yazdım.

“Tamamını bugün okuyup bitiremeyiz evladım. Gözlerim de yoruldu. Sen her gün ikindi namazından sonra gel, kısım kısım okuyup yazalım” dedi.

“Peki efendim” dedim.

Bu minval üzere günlerce devam etti okuma ve yazmalarımız. Bana kapalı gelen kelimeleri soruyordum, açıklıyordu.

Defterdeki metin benim de çok hoşuma gitmişti. Hem ilginç öyküler vardı hem de ufuk açıcı sözler.

Metnin tamamını yeni harfe geçirdim. Bundan sonraki yazılar yedi yüzyıl önce yazılmış olan tarihî defterden alınmıştır.

*Nihayeti güzel olacak,
taze baharlar gelecek.*

İsmim, Musâb'dır. Memleketim, aylarca yürümekle ancak varılabilen uzak bir yerde, Fars yurdundadır. Adına Şiraz derler.

Salgurlular zamanında doğmuşum. Babam Fars, annem Türk olduğu için ben hem Farsça hem de Türkçe bilirdim.

Yirmi dört yaşına kadar memleketimden hiç ayrılmadım. Daha sonra, hem ilimde üstadım hem de hayatta rehberim olan Sâdî-i Şirazî'nin tavsiyesiyle buralara kadar geldim.

Beni Anadolu topraklarına gönderirken gayet güzel ve ümit verici sözler söylemişti.

“Evladım, seni oralara hem benim tarzıma aşına olduğun hem de Türkçe lisanını bildiğin için gönderiyorum.

Gittiğin yerlerde nice musibetler göreceksin. Havada fitne yelleri esecek, yerde fesat selleri akacak. Fakat bunlar senin şevkini kırmasın. Zira hepsinin de sonu güzel olacak.

İnşallah taze baharlar gelecek. Yıkıcı fırtınalar yerini feyizli rüzgârlara bırakacak. Bulanık sular durulacak, zeminde nadide çiçekler açacak.

Büyük bir uyanış ve diriliş olacak. Buna senin de katkı sağlamanı arzu ediyorum, hem kendi adına hem de benim namıma.

Henüz gençsin. Gücün kuvvetin yerinde. Elinden geleni yap. Benden dinlediklerini insanlara anlat. Zor da kalmışlara ümit ve teselli kaynağı ol. Haydi, Allah yolunu açık etsin!”

Sözünü bitirince beni şefkatle bağrına basmıştı. Ben de elini öpüp gözyaşlarıyla yanından ayrılmıştım.

Bu vedanın üzerinden altmış altı sene geçti. Üstadımı bir daha göremedim. Fakat manen hep yanımda hissettim. Bazen hayalime göründü, bazen rüyama girdi.

Fani ömrüm üstadımdan öğrendiklerimi yaymak için diyar diyar dolaşmakla geçti.

Selçuklular zamanıydı. Gayet karışık yıllardı. Batıniler fitne ve fesat peşindeydiler. Moğol ve Haçlı saldırıları devam ediyordu.

İhtiyaç halinde cihada gittim. Defalarca yaralandım. Gaza meydanında şehit olmayı arzu ettim lakin takdiri ilahi başka türlü tecelli etti, ben de kaderime razı oldum.

Nihayet iyice yaşlandım. Yürümeye mecalim kalmadı. Guruba meyleden ömrümün geri kalanını bu binada geçirmeye karar verdim.

Burası 'marifet mektebi' diye bilinir. Kuruluş hikâyesi fevkalade merakaverdir. İleride anlatırım inşallah. Daha önce yazmam gereken önemli olaylar ve ibretlik hikâyeler var.

Bu deftere hatıralarımı yazmamın sebebi, istikbaldeki nesillere bir yadigâr bırakma arzumdur.

Fevkalade tarihi hadiselerle şahitlik ettim. Bazı vakalarda bizzat bulundum. Bir ilim ve marifet kandili olan üstadım Sâdî-i Şirazî'den emsalsiz dersler aldım.

Hem gördüklerimi, hem yaşadıklarımı, hem de Rabbin bana bahşettiği hikmet ve ibretleri kaydetmem gerekiyordu. Bunların benimle birlikte kabre girmesine müsaade edemezdim.

İşte bu arzu ve niyetle harekete geçtim. Bir düzine divit aldım. Hokkaya dayanıklı mürekkep doldurdum.

Uzun ömürlü olması hasebiyle ince deriden mamul kâğıtları tercih ettim. Her hayrın başı olan besmeleyi söyleyerek yazmaya başladım.

Bunların istikbaldeki nesiller tarafından okunmasını arzu ediyorum. Belki birileri istifade ederler de ardım sıra Fatiha okurlar.

Neslimi sürdürecektir evladım yoktur. Evlenmeye fırsat bulamadım. Fakat bundan asla pişman değilim. Rabbimin masum kulları olan bütün çocukları evladım kabul ettim ve öyle de sevdim.

*Beni dikkatle dinler,
sözümdeğer verirdi.*

Esasen şahsi hayatımın pek bir ehemmiyeti yoktur. Lakin üstadımla geçirdiğim zamanlar ve ondan dinlediklerim gayet mühimdir.

Beni üstadımla babam tanıştırmıştı. Bu sebeple kendisinden bir nebze bahsetmem lazım.

İsmi Bahtiyar idi. Ticaretle meşgul olurdu. Dedemden kalan işi sürdürüyordu. Kumaş tüccarıydı.

İlmi sever, âlimlere hürmet ederdi. Kendisi medreseye gidememişti. Bu yüzden olacak, benim ilim talebesi olmamı çok arzu ederdi.

Tahsili yoktu ama âlim ve âriflerden istifade ederek marifet sahibi olmuştu. Emsaline nadir rastlanan bir edep ve ahlaka sahipti.

İki ablam evlenip gittikten sonra evde babam, annem ve ben kalmıştık. Bir şefkat timsali olan annemin ismi Nurulhüda idi.

Babam, annemi pek sever, muhabbetini her fırsatta gösterirdi. Bana karşı da gayet anlayışlıydı. Konuşsam dinler, sözüme değer verirdi.

Ben de ona karşı hürmette kusur etmezdim. Kalbi incinmesin, üzülmesin diye her mihnete razı olurum.

Ticarette kendisine yardımcı olmak isterdim, kabul etmezdi. Yegâne arzusu benim kâmil bir insan olarak yetişmemdi.

Şehir merkezinden epeyce uzak olan mahallemizde küçük bir medrese vardı. Her gün oraya gider, gayet ihtiyar bir zat olan Siraceddin Efendi'den ders alırdım.

Bu yolla okuma yazma öğrenmiş, bazı temel bilgileri tahsil etmişim.

Kitap okumayı seviyordum. İlim, sanat ve edebiyata bir hayli merakım vardı.

Babam, seyahatleri esnasında rastladığı kitapları getirir, bana okutup dinlerdi.

Bir sabah odama geldi. “Musâb, hemen hazırlan. Mühim bir zatı ziyarete gideceğiz” dedi. Heyecanı sesinden ve yüzünden belli oluyordu.

“Peki babacığım. Kimi ziyaret edeceğiz?” diye sordum.

“İlim ve hikmetin yanı sıra sanat ve edebiyatta da harika birisidir. Neredeyse otuz senedir gurbetteydi. Nihayet dönmüş. İsmi Şerefüddin. Sâdî mahlasıyla bilinir.”

Bir yandan babamla konuşurken bir yandan da yolculuk için hazırlanmaya başlamıştım.

“Niye Sâdî mahlasını almış acaba, bir sebebi var mı?”

“Bunu kendisine sorma imkânım olmadı. Muhtemelen sultan Sa’d İbn Zengi’ye mensubiyeti sebebiyledir. Babası sarayda çalışırdı.”

“Ne iş yapardı?”

“Esasen bu bir sırdır evladım, fakat vefat ettiğine göre sana söylememde bir mahzur olmasa gerek. İstihbarat şubesindeydi. Babamla samimiyeti de buradan geliyordu.”

“Nasıl yani? Dedem de mi istihbarat görevindeydi? Ben tüccar diye biliyordum.”

“Evet, tüccardı. Ticaret maksadıyla başka memleketlere gider gelirdi. Seyahatleri esnasında elde ettiği mühim bilgileri Sâdî’nin babasına iletti.”

“Sonra?”

“Sâdî için zor yıllar başladı. Babası aniden vefat etti. Bu safhada babam üzerine düşeni yaptı, arkadaşının ailesinden yardımını esirgemedi.”

“Ne güzel! Vefalı adammış.”

“Evet, öyleydi. Biz de Sâdî ile samimi arkadaş olduk. Yaşıttık zaten. Hicri yedinci asrın başında doğmuşuz. Nice yıllarımız beraber geçti. Üstelik uzaktan akrabamız da.”

Zihnimde dönüp duran bir suali de sormadan edemedim.

“Sâdî’nin pederi istihbarat görevindeymiş. Tehlikeli bir vazife. Erken ölümünde bunun da bir tesiri olmuş mudur?”

“Bilemiyorum. Mümkündür. Fakat her mümkün vaki olmaz.”

“Peki, Sâdî de istihbarat işinde olabilir mi acaba? Bunca yıl uzaklarda olması, diyar diyar gezmesi bu ihtimali hatırıma getirdi.”

Babam bana hayretle baktı. Benden böyle sualler beklemiyordu sanırım.

“Evladım” dedi, “bu sadece zan ve tahmin. İnsan bir mesele hakkında hüküm verecekse elinde delil olmalı. İhtimal üzerine hüküm bina edilmez.”

“Tamam, haklısın babacığım. Sonra ne oldu?”